

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobkyně **Ing. A. K.**, zastoupené Mgr. Tomášem Pelískem, advokátem, se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2008, č. j. 2008/75003-424,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 11. 2008, č. j. 2008/75003-424 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 21.036 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Tomáše Pelíška, advokáta, se sídlem Bašty 416/8, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 7. 1. 2009 domáhala vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 11. 2008, č. j. 2008/75003-424 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (proti výroku II.) a potvrzen výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Úřad práce v Blansku) ze dne 23. 9. 2008, č. j. BKA –T – 29/2008 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 78 odst. 6 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) rozhodnuto tak, že se žalobkyni (jako zaměstnavateli) neposkytl příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za období 2. čtvrtletí roku 2008, jelikož nelze tento příspěvek poskytnout tehdy, když byl na stejný účel poskytnut příspěvek ze strukturálních fondů EU (z Evropského sociálního fondu), případně z jiných programů a projektů financovaných z prostředků státního rozpočtu. Žalobkyně (jako zaměstnavatel) podle správních orgánů ve jmenném seznamu zaměstnanců uvedla 6 zaměstnanců, na něž jí byly poskytnuty mzdové prostředky z projektů Deep work a Deep jewellery (financovaných z Evropského sociálního fondu), a z toho důvodu ji nebyl poskytnut jí požadovaný příspěvek ve smyslu ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti ve výši 110.500 Kč za období 2. čtvrtletí roku 2008. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a požaduje uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 6Ca 99/2009, postoupil věc Krajskému soudu v Brně.

[3] Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 13. 1. 2014, č. j. 36Ad 7/2013-52, žalobu odmítl z důvodu kompetenční výluky těchto rozhodnutí ze soudního přezkumu. K podané kasační stížnosti žalobkyně rozhodl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu svým rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2013-46, tak, že zrušil výše uvedené usnesení zdejšího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a zavázal ho podanou žalobu věcně projednat.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobkyně odůvodnila žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť splnila všechny zákonem stanovené podmínky, které jsou nutné pro přiznání příspěvku dle ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti. Žádost byla podána v zákonné lhůtě a obsahovala všechny předepsané součásti. Z ustanovení § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti lze navíc jasně vyvodit, že projekty Deep work a Deep jewellery nespadají pod veřejně prospěšné práce ani pod společensky účelná pracovní místa, jejichž účinná dohoda o poskytnutí příspěvku by znemožňovala příspěvek přiznat. Dle žalobkyně tedy neexistoval žádný zákonný důvod žádost zamítnout. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že nepopírá, že čerpala prostředky z Evropského sociálního fondu (dále také „ESF“), ale zejména konstatuje, že se jedná o dva různé příspěvky s různými účely: příspěvek z ESF byl určen výhradně na mzdu

zaměstnanců. Jak vyplývá z ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti, tak tento příspěvek je určen jako příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením na zvýšené náklady spojené se zaměstnáváním handicapovaných osob. Projekty Deep work a Deep jewellery byly schváleny bez finančního příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, na zaměstnance se zdravotním postižením není v projektu využíváno nákladů z kapitoly přímé podpory a předmětné projekty nevyužívají financování de minimis. Žalobkyně zdůrazňuje, že příspěvek z ESF je nutné chápat jako příspěvek poskytnutý nad rámec zákonné úpravy zákona o zaměstnanosti a existuje vedle příspěvku dle ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně z výše uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 6. 4. 2009, nejprve obsáhle shrnul skutkový stav a průběh prvoinstančního a odvolacího správního řízení a poté navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že žalobkyně neměla na předmětný příspěvek nárok, jelikož na zaměstnávání osob se zdravotním postižením nelze poskytnout příspěvek dle ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti na tyto osoby za čtvrtletí, ve kterém byl na tyto osoby poskytnut na stejný účel příspěvek ze strukturálních fondů EU, případně z jiných programů a projektů financovaných z prostředků státního rozpočtu. Takové nakládání s prostředky státního rozpočtu by bylo v rozporu také s rozpočtovými pravidly a zákonem o finanční kontrole. Žalovaný je v dané věci zejména toho názoru, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením může být poskytován za čtvrtletí, ve kterém nebyl poskytnut jiný příspěvek ze státního rozpočtu. V daném případě však žalobkyni byl poskytnut příspěvek z Evropského sociálního fondu. Zákon o zaměstnanosti zcela striktně vyžaduje splnění určitých podmínek pro získání předmětného příspěvku, což se v daném případě nestalo, jelikož žalobkyně tyto podmínky nesplnila. Žalovaný s odkazem na spisový materiál konstatuje, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o zaměstnanosti, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

[6] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí.

[9] Na nařízeném soudním jednání dne 12. 10. 2016 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a právních názorech shrnutých výše.

[10] Mezi stranami je nesporná skutková stránka přezkoumávané věci, kterou soud také ověřil z předložené spisové dokumentace. Tedy, že žalobkyně zaměstnávala 6 osob (blíže specifikovaných v jejím podání ze dne 21. 7. 2008 – doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 25. 7. 2008, č. sp. BKA-T-29/2008) jako členy realizačních týmů v projektech, které byly financovány EU a státním rozpočtem ČR (a to konkrétně Deep work, č. r. CZ.04.1.03/2.1.25.2/2332 a Deep jewellery, č. r. CZ.04.1.03/1.1.11.4/3462), a na tyto zaměstnance současně žádala příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním znevýhodněním dle ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti. Předmětné projekty byly ukončeny dne 30. 6. 2008.

[11] Podstata věci (a jedinou spornou otázkou mezi účastníky řízení v přezkoumávané věci) je založena na zodpovězení otázky, zda žalobkyně (jako zaměstnavatel) měla na tento příspěvek zákonný nárok, tedy, jestli tím, že jí tento příspěvek nebyl správními orgány přiznán, porušily správní orgány svou zákonnou povinnost. Podstata věci je zejména ve výkladu ustanovení § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti.

[12] Ustanovení § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném pro projednávanou věc – tedy ve znění účinném do 31. 12. 2008) stanoví: „Zaměstnavateli zaměstnávajícímu více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob. Příslušným úřadem práce pro poskytování příspěvku je úřad práce, v jehož obvodu má sídlo zaměstnavatel, který je právnickou osobou, nebo v jehož obvodu má bydliště zaměstnavatel, který je fyzickou osobou.“

[13] Ustanovení § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném pro projednávanou věc – tedy ve znění účinném do 31. 12. 2008) stanoví: „Příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě žádosti zaměstnavatele, která spolu s jejími součástmi uvedenými v odstavci 4 musí být úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí.“

[14] Ustanovení § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném pro projednávanou věc – tedy ve znění účinném do 31. 12. 2008) stanoví: Součástí žádosti je a) doložení celkového průměrného přepočteného počtu všech zaměstnanců, zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, a zaměstnanců, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, b) jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, a zaměstnanců, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, s uvedením vynaložených mzdových nákladů včetně odvedeného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, c) potvrzení o tom, že zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky a že zaměstnavatel nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, s výjimkou případů, kdy bylo povoleno splácení ve splátkách a není v prodlení se splácením splátek.“

[15] Ustanovení § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném pro projednávanou věc – tedy ve znění účinném do 31. 12. 2008) stanoví: „*Příspěvek **nelze poskytovat** za čtvrtletí, ve kterém je účinná dohoda o poskytnutí příspěvku na vytvoření pracovních příležitostí v rámci veřejně prospěšných prací (§ 112) pro osobu se zdravotním postižením nebo příspěvku na vyhrazení společensky účelného pracovního místa (§ 113 odst. 5) pro osobu se zdravotním postižením.*“

[16] Ustanovení § 78 odst. 6 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném pro projednávanou věc – tedy ve znění účinném do 31. 12. 2008) stanoví: „*Úřad práce vydá rozhodnutí o*

a) poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 3 a není účinná dohoda o poskytování některého z příspěvků uvedených v odstavci 5,

b) neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a.)

c) neposkytnutí části příspěvku ve výši odpovídající mzdovým nákladům včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění těch zaměstnanců, u kterých zaměstnavatel nedoloží, že jsou osobami se zdravotním postižením; současně musí být splněny podmínky uvedené v písmenu a).“

[17] Z výše uvedené dikce předmětného zákona a formou jednoduchého jazykového, ale i teleologického výkladu, předmětné právní normy ve znění účinném pro nyní přezkoumávanou věc, je podle soudu zcela zřejmé, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je nárokovou dávkou, na kterou má zaměstnavatel nárok v případě, kdy splní zákonem dané podmínky a doloží nutné podklady ve smyslu odst. 4 cit. ustanovení. Z předložené spisové dokumentace je patrné (a žalovaný tuto skutečnost ostatně ani nerozpорије), že žalobkyně veškeré podmínky dané předmětnou právní normou splnila, ovšem nemá dle správních orgánů na příspěvek nárok z důvodu aplikace ustanovení § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti. Avšak podle soudu je jediným možným výkladem ustanovení § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném do 31. 12. 2008) ten výklad, že příspěvek nelze poskytnout pouze tehdy (taxativní výčet), když 1.) existuje účinná dohoda o poskytnutí příspěvku na vytvoření pracovních příležitostí v rámci veřejně prospěšných prací (§ 112) pro osobu se zdravotním postižením nebo 2.) existuje účinná dohoda o poskytnutí příspěvku na vyhrazení společensky účelného pracovního místa (§ 113 odst. 5) pro osobu se zdravotním postižením. Ustanovení § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném do 31. 12. 2008) v žádném případě neuvádí jako důvod neposkytnutí příspěvku poskytování příspěvku ze strukturálních fondů EU (z Evropského sociálního fondu) nebo z jiných zdrojů, a to navíc v případě, kdy se jednalo (v případě příspěvku, který získala žalobkyně z ESF) pouze o příspěvek v rozsahu mezd jednotlivým zaměstnancům.

[18] Tato skutečnost byla, jak je ostatně patrné z předložené spisové dokumentace, známá také správnímu orgánu I. stupně, který ve svém přípisu adresovanému žalovanému ze dne 17. 10. 2008, č. j. TP/2370/08/Dv (žalovaný vede dokument pod č. j. 2008/75003), uvedl, že: „*Normativní instrukce č. 3/2008 uvádí v bodě 3.5, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením **nelze poskytovat** na osobu s TZP/OZP na čtvrtletí, ve kterém byl na tuto osobu poskytnut na stejný účel příspěvek ze strukturálních fondů EU, případně z jiných programů a projektů financovaných z prostředků státního rozpočtu. Zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, **nezná jako důvod***

k neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 souběh tohoto příspěvku s příspěvkem ze strukturálních fondů EU a státního rozpočtu. Při rozhodování je správní orgán povinen řídit se zákonem a dále vnějšími akty řízení MPSV. Mezi ty patří i normativní instrukce č. 3/2008, která upravuje podmínky pro poskytnutí tohoto příspěvku. Vnější akty řízení sice nemají povahu obecně závazného právního předpisu, rozhodně však zavazují orgány instančně podřízené. Z důvodu právní nejistoty a zřejmého rozporu mezi zákonem a vnějším aktem řízení nakonec u správního orgánu převážil názor, že u 6 zaměstnanců, zapojených do projektů Deep work a Deep jewellery, není možno příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením ve výši 110.500 Kč poskytnout.“

[19] Podle soudu je z výše uvedeného jednoznačně patrné, že správní orgán I. stupně sice zcela správně vyložil předmětnou právní normu ustanovení § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti, tak, že tato nezná jako důvod k neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle cit. ustanovení souběh tohoto příspěvku s příspěvkem ze strukturálních fondů EU a státního rozpočtu, ale v důsledku zjevně nezákonného vnějšího aktu řízení žalovaného – Normativní instrukce č. 3/2008 – rozhodl prvostupňovým rozhodnutím tak, jak rozhodl. Správní orgán I. stupně tedy v dané věci chybně nepostupoval v souladu se zákonem, ale místo toho upřednostnil uvedenou normativní instrukci, jejíž obsah však nebyl v souladu se zákonem o zaměstnanosti. V důsledku toho pak došlo k vydání nezákonného rozhodnutí (výroku II. prvostupňového rozhodnutí), které také chybně potvrdil žalovaný.

[20] Nadto zdejší soud také dodává, že se správní orgány vůbec nezabývaly relevantními tvrzeními žalobkyně, že příspěvek dle ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti je určen na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, tj. na zvýšené náklady spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením a na vytváření a udržení podmínek pro zaměstnávání osob se zdravotním postižením, přičemž z předmětného ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti v tehdy účinném znění podle žalobkyně nevyplývá, že příspěvek je určen přímo na mzdu zaměstnance. Zatímco dle žalobkyně jí získaný příspěvek z Evropského sociálního fondu byl příspěvkem účelově určeným toliko (výhradně) na mzdu zaměstnanců, nikoliv na náklady spojené se zaměstnáváním těchto osob (např. bezbariérový přístup, speciálně upravené přístroje pro snazší manipulaci apod.). Správní orgány se tedy podle soudu vůbec nezabývaly tvrzením žalobkyně, že skutečný smysl (účel) jednotlivých příspěvků je zcela odlišný, a tvrzenou skutečností, že tyto příspěvky slouží k úhradě jiných výdajů, tudíž není možné je považovat za substituční plnění ze strany veřejných rozpočtů. V tomto ohledu jsou rozhodnutí správních orgánů z pohledu soudu nepřezkoumatelná.

[21] Zdejší soud pro úplnost dodává, že s účinností od 1. 1. 2009 došlo ke změně relevantní právní úpravy, která nově v ustanovení § 78 odst. 6 zákona o zaměstnanosti stanoví: „Příspěvek nelze poskytovat na zaměstnance se zdravotním postižením:

a) za čtvrtletí, ve kterém je na tohoto zaměstnance úřadem práce poskytován jiný příspěvek, jehož výše se stanoví na základě skutečně vyplacených mzdových nákladů na zaměstnance, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nebo příspěvek při přechodu na nový podnikatelský program (§ 117),

b) za čtvrtletí, ve kterém byl zaměstnanec, který je osobou se zdravotním postižením, poživitelem starobního důchodu.“

[22] Změna předmětné právní úpravy s účinností od 1. 1. 2009 tedy jednoznačně stanovila, že není možné, aby byl poskytován v souběhu s jinými příspěvky, jejichž výše vychází rovněž ze skutečně vyplacených mzdových nákladů na zaměstnance (včetně té části pojistného, kterou za sebe hradí zaměstnavatel). Jedná se například o příspěvek na vytvoření pracovní příležitosti v rámci veřejně prospěšných prací (§ 112 odst. 2), na vyhrazené společensky účelné pracovní místo (§ 113 odst. 5), případně další obdobné příspěvky poskytované v rámci projektů financovaných z Evropských sociálních fondů. Vyloučen je pak i souběh příspěvku s příspěvkem při přechodu na nový podnikatelský program (§117), jehož výše se odvíjí od náhrady mzdy vyplacené zaměstnancům, kterým zaměstnavatel v této souvislosti nemůže přidělovat práci v rozsahu stanovené týdenní pracovní doby. Nicméně tato právní úprava, kterou zákonodárce zcela změnil způsob posuzování předmětného příspěvku, nabyla účinnosti až k 1. 1. 2009 a v žádném případě ji nešlo použít na nyní projednávanou věc.

[23] Zdejší soud na základě všeho výše uvedeného uzavírá, že tím, že správní orgány neposkytly příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle ustanovení § 78 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti, i když k tomuto postupu neměly zákonného důvodu, když žalobkyně splnila všechny zákonem stanovené podmínky pro přiznání této nárokové dávky, se dopustily pochybení mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí i výroku II. prvostupňového rozhodnutí, pročez soud dospěl k závěru o důvodnosti podané žaloby. Zdejší soud přistoupil ke zrušení toliko napadeného rozhodnutí, když nepovažoval za vhodné zrušit také výrok II. prvostupňového rozhodnutí, jelikož pochybení správních orgánů ve špatné interpretaci předmětné právní normy může napravit přímo žalovaný v následujícím řízení po tomto zrušujícím rozsudku.

V. Shrnutí a náklady řízení

[24] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, a proto jej dle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. po nařízeném jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) – zejména pak v bodech [17] a [19] tohoto rozsudku.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla úspěšná žalobkyně zastoupena advokátem (srov. ustanovení § 35 odst. 2 s.ř.s.), tak jí přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve znění účinném k datu podání úkonu), a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení a žaloba) a 2x režijní paušál dle § 13 advokátního

tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 4.800 Kč, tj. 5.808 Kč vč. DPH; a dále pak náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu k datu úkonu), a to za 1 úkon právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (sepsání kasační stížnosti) a 1x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 3.400 Kč, tj. 4.114 Kč vč. DPH; a dále pak náhradu nákladů řízení před zdejší soudem po rozsudku Nejvyššího správního soudu, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu k datu úkonu), a to za 1 úkon právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (účast na nařízeném soudním jednání) a 1x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 3.400 Kč, tj. 4.114 Kč vč. DPH; a dále pak zaplacené soudní poplatky ve výši 2.000 Kč a 5.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 21.036 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu